

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαι . . . δρ. 8,- Ἐτησίαι . . . φρ. 10,-
Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνος . . . 2,50 Τριμήνος . . . 3,-
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν ἑνὴν ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμώντια ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ ἀρ. 98, παρὰ τὸ Βαγβάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 43

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΡΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΑΝΤΩΝΗΣ Ο ΠΟΥΛΠΕΡΟΣ

Μία «καλή δουλειά».

Βλέπων τὴν τσίφιν πλησιάζουσαν τὸν Πέτρον διὰ νὰ τῷ προσφέρει τὸ ἔθνικόν

«Ὅριστε! τοὺς εἶπε.» (Σελ. 374, στ. α')

ποτόν, ὁ Ροδριγκέζ εἶχεν ἐξέλθῃ κρυφά, βέβαιος ὅτι θὰ ἐπήρξατο ρῆξις.

Διτοχίσας πολλάκις τὸ Κάμπο, εἶχεν ἰδῆ τὸ αἶμα νὰ ρεῖ ποταμηθὸν δι' αἰτίας πολὺ πλεόν ἀσημάτους ἀπὸ τὴν ἀρνησάν ἐνόσματο' ἦτο λοιπὸν βέβαιος περὶ τοῦ τέλους, τὸ ὅποιον θὰ εἶχεν ἡ σικηνὴ ἐκείνη. Ἄλλως τε ἤγγυσε τὴν ὑπαρξίν τῶν δύο ρεβόλβερ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Πέτρον, τὸν ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς ἄκρας του νεότητος, ἐθιμῶρι ἐλιγώτερον προσηκτικόν. Ἀκούμησε λοιπὸν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς

δοχὰς καὶ ἐτιθήριζαν τὴν στεγνὴν καὶ ἤρως νὰ καπνίσῃ, ἠδύχως, παρακολουθῶν ὄλονεν τὰς περιπετείας τοῦ δράματος.

Ἡ ἐκπληξίς του ὑπέρθε μεγάλη καὶ δυσάρετος, ὅταν εἶδε τὰ πράγματα στρεφόμενα παρὰ τὰς προδλήψεις του καὶ τοὺς γκώσσους μεταβαλλομένους αἴφνης εἰς θαυμαστάς καὶ φίλους τοῦ θύματος του. Τὸν κατέλαβεν ὀργή, ἀληθινὴ λύσσα. Τὸ ὄρατον του πρόσωπον συνεπιάσθη ὡς γυναικὸς νευρικής καὶ φρικτὰ βλασημιαὶ ἐξέφυγον ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἐσκέφη ὅτι ἔπρεπε νὰ παλαχθῆ ἀπὸ τὸν ὀχληρὸν, μὲ κάθε τρόπον, συνεκρατήθη καὶ μὲ προσποιητὴν ἀπάθειαν ἠτοιμάσθη νὰ εἰσέλθῃ πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ γκώσσοι ἐνθουσιασμένοι ἐχειροκρότουν τὸν Πέτρον. Ὁ Ροδριγκέζ ἤκουσε τότε κρότον πατάλων... Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὰ πάντα ὡς ἐν ἡμέρᾳ. Δύο γκώσσοι εἶχον ἀφιπεύσει καὶ ἀσπὺ ἔδεσαν τὰ ἄλογά των ἀπέξω, ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν πουλπερίαν.

Τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς ἐχαιρέησε μ' ἓνα μουένας νότσες, ἀμίγκος! (καληνύκτα, φίλοι!) τὸ ὅποιον τῷ ἀνταπέδωσαν μὲ φωνὰς βραχνὰς.

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς μιλήσω, προσέθεσεν ὁ Ροδριγκέζ. — Τί μᾶς θέλεις;

— Ἐγὼ νὰ σᾶς προτείνω μιὰ καλὴ δουλειά, ποῦ θὰ κερδίσετε ἀπὸ πέντακόσια πιάστρα ὁ ἓνας (ἐκατὸν φράγκα.)

— Μίλησε' τί πρέπει νὰ κάμωμε;

— Ἐκεῖ-μέσα, ὑπέλαβεν ὁ Σάρδας, δείχνων τὴν αἴθουσαν τὴν φωτισμένην ἀπὸ τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῶν λυχνιῶν, εἶνε ἓνας νέος καὶ μ' ἓνοχλεῖ. Ἐπιθυμῶ

νὰ μοῦ τὸν ξεκασιρέψετε καὶ προσφέρει γι' αὐτὸ χίλια πιάστρα. Δέχεσθε;

— Εἶνε ὀπλισμένος;

— Ναί' ἀλλὰ δὲν ξέρει νὰ ματχηριθῆ τὰ ὄπλα του· εἶνε σὰν κορίτσι.

— Καὶ γιατί δὲν κάνεις τὴ δουλειὰ μονάχος σου;

— Δὲν θέλω νὰ φανερωθῶ ἐγὼ· ἔπειτα τὸν ἀγάπῳ αὐτὸν τὸν νέον καὶ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸν κτυπήσω.

Οἱ γκώσσοι ἐκάγχασαν καὶ ἔτειναν τὰς χεῖρας:

— Πλήρωσε καὶ τὸ κάνουμε.

— Ὅχι! Ὁι σᾶς πληρώσω κατόπιν.

— Τί ἔκαμε, λέει; Δὲν μᾶς ἐμπιστεύεσαι δηλαδῆ; Τότε σίερα θὰ ξεκασιρέψουμε!

Ὁ Σάρδας ἀνατριχίασεν. Εὐρέθη εἰς ἀδιέξοδον. Δὲν ἐπεριμένεν αὐτὴν τὴν ἀπαιτήσιν καὶ δὲν εἶχε ξεχωρίσῃ τὰ χαήματα. Ἐβοῶετο δὲ νὰ δείξῃ ὅλα ὅσα εἶχεν ἐπάνω του, μήπως ἤθελε κεντήσῃ

«Ὁ Πέτρος ἐξήρξατο ἀπὸ τὴν πουλπερίαν...»

(Σελ. 374, στ. α')

την απληξία των ανθρώπων εκείνων των ικανών να διαπράξουν τα πάντα.

— Δεν είναι ότι δεν σ' εμπιστεύομαι, απερίφη, αλλά δεν έχω μαζί μου τα χρήματα και πηγαίνω να τ' εφέρω.

— Έρχομαι μαζί σου, γιατί δεν μ'ας άρεσουν τα μούρα σου. Τι λές, Ίγνάτιε;

— Συμφωνώ. Δεν πρέπει να τον άφισουμε από κοντά.

Γρήγορα ο Ίσπανός έκαμε το σχέδιόν του. Απεμακρύνθη από την πουλπεριαν και διευθύνθη προς ένα κάρρον, το όποτον έστέκετο επί των τεσσάρων χονδρών τροχών του με τον ρυμόν σηκωμένον.

Ήξευρεν ότι οι όδηγοί του κάρρου αυτού, φορτωμένου δέρματι, ήσαν μιατζού και κλήθους που περιετοιχίζε τον Πέτρον.

Έσκαρφάλωσεν εις το κάρρον και προσεποήθη ότι ψάχνει. Γρήγορα γρήγορα έβγαλε μίαν από τας δέσμας των χαρτονομισμάτων που έφούσκωναν τα θυλακία του, εξεχώρισε δύο αργεντινά και τ' έδειξεν εις τους γκώσσους. — Όρίστε! τούς είπα.

— Πολύ καλά! τώρα πρόσταξε τι πρέπει να κάμωμε;

— Να σκοτώσατε τον μικρόν αυτόν Γάλλο; που πρό όλλιγου σιγάηκε να πηή το ματέ και το έφτυσε.

— Καρά! έβρουχθήσαν οι γκώσσοι ως θηρία! έφτυσε το ματέ; Μα θα τον έσκοτώναμε και χωρίς να πληρωθούμε. Ένωστα σου! ή δουλειά σου είναι τελειωμένη!

Και ώρμησαν προς την πουλπεριαν, καθ' ήν στιγμήν ο Αντώνης έτελειωνε τας προς τούς φίλους του οδηγίας.

Η επίθεσις.

Ένώ ο Ίγνάτιος και ο Πάντοσ, ο συντροφός του, ήτοιμάζοντο να εισέλθουν, ο Πέτρος εξήχετο από την πουλπεριαν, διά να πάρη τάχα τον άέρα του.

— Αυτός είναι! είπαν μεταξύ των οι δύο γκώσσοι.

— Τι ώραλο παιδί! προσέθεσαν ο Πάντοσ.

— Ναι, σάν κριτόι μοιάζει.

— Μπορούμε να τελειώουμε γρήγορα; είναι όλομόναχος.

— Όχι, όχι. Κότταξε όλόγουρά μας αυτές τες σκιές...

— Άλήθεια! τί θα πηή αυτό; μπαίνομε καλλίτερα μέσα;

— Όχι! δεν κάνει να φανερωθούμε! τ'α καπέλα μ'ας σκεπάζουν το πρόσωπο! άς έπιωφελθούμε.

— Άς χωρίσουμε. Όποιος πρωτοπροφθάση, άς τον κτυπήση. Και ο άλλος άς έχη το νεύ του να τον βοηθήση.

— Συμφωνεί.

— Να μοιράσουμε όμως τ'α λεπτά.

— Σωστό. Πάρε το μερτικό σου.

Απεμακρύνθησαν κ' εξηπλώθησαν μέσα εις τα ύψηλά χόρτα! κατόπιν έπλησίασαν ο εις τον άλλον έρποντες.

Περιπλανώμενος ο Πέτρος άσκόπως, έφθιασε μέχρι του μέρους όπου είχε δίστη προτήτερα το άλογόν του, μαζί με το άλογον του Σάρδα. Αλλά δεν ήυρε παρά ένα πτώμα! το μαχαίρι ήτο άκόμη εις την πληγήν και το δυστυχές ζώον κατεκείτο με τον λαιμόν κομμένον. Το άλλο είχε γίνη άφαντον.

— Κακή δουλειά! έσυλλογίσθη, ο νέος! μου έμποδίζον την ύπχωρησι. Άν οι νέοι μου φίλοι δεν με γλυτώσουν άπ' αυτήν την παγίδα, ποτέ δεν θα ξαναϊδω τούς δικούς μου.

Έξαφια ένας άνθρωπος ώρθώθη έμ-

Ο Πέτρος έπυροδόλησε... (Σελ. 374, στ. 6)

προς του ως να εξεφύτρωσεν από την γη. Ένα μαχαίρι εξήστραψην! άλλ' ο Πέτρος έπυροδόλησεν, ενώ ένας γκώσσοσ συνενράττει τον βραχιόνα του δολοφόνου και τον άφώπλιξεν.

Ο άνθρωπος έπεσε βλασφημών.

— Όλοι από την πουλπεριαν προσέτρεξαν με φώνα.

— Μπα! έκαμαν ο Αντώνης! σ' είσαι, Ίγνάτιε;

— Μ' έφρχε, έψιθύρισαν ο πληγωμένος, αλλά καλά να παθώ! δεν έπροσπε να διαχθώ.

— Να δεχθής τί; ήρώτησαν οι γκώσσοι, οι όποιοι τον περιεκύκλωσαν.

— Ένας παληάθρωπος μ' έβλεπε να σκοτώσω το παιδί. Αλλά μ' έσκώτωσε αυτό. Μεύ άζίε! Φύγετε, άφίστε με να πεθάνω ήσυχός. Στείλτέ μου με την τοίνα λίγο νερό.

Έσιώπησε και δεν ήθελεσ πλείον να προφέρη λέξιν. Ο Πέτρος του έδωσε να

πή και του έπέδεσε την πληγήν, μη θέλων να τον άφίση μόνον και άδοχθον.

Ο έτοιμοθάνατος προσήλωσεν επανειλημμένως άπ' αυτού βλέμμα παράδοξον, έκφραστικόν έκπληξεως και μετανόιασ. Έπειτα έψιθύρισε:

— Φυλάξου!... είναι κι άλλος... ο Πάντοσ...

Κ' εξέπνευσεν. Ο νέος έσηκώθη, έκύτταξεν υπό το φάσ της σελήνης το πτώμα του ανθρώπου πλησίον του πτώματος του άλλου, κ' έσυλλογίσθη:

— Όλον αυτό το αίμα έχυθη έξ αίτίας μου... Πότε λοιπόν θα τελειώσουν αυτά τα φοβερά;

Ήξευρα τώρα ότι και άλλος κίνδυνος τον ήπείλει. Τι περιπέτεια! Χθές άκόμη, το βράδυ, εδρίασκετο εις την φιλόξενον οικίαν του Ζολλιέ, άσφαλής, περιχαρήσ, διότι ήλιπίζε να αναγκασθώ μετ' όλιγων τον κατέρα του. Και σήμερα, μετά είκοσιτέσσαρας ώρας, εδρίασκετο μόνος, όλομόναχος, εις την άπεραντον έρημιάν της πόμπας, έκτεθειμένος, σκοπός και σιόχος κακούργων, δολοφόνων. Ά, εις πόλυ τραχύ σχολαίον έδιδάσκετο την ζωήν!...

Η καρμίνη του κη Αντώνη.

Επανήλθε σύννευς εις την καπνισμένην αίθουσαν, όπου πολλοί γκώσσοι έπαιζαν κούσους, ενώ οι άλλοι ήγρόπνυν. Ο Αντώνης έστέκετο παρά την θύραν.

— Λοιπόν; ήρώτησε.

— Εσφόχητε.

— Χωρίς να μιλήση;

— Μου είπα ότι είναι κι άλλος.

— Δεν γελάσθηκα λοιπόν, όταν μού φάνηκε πώς άκούσα τον Ίσπανό να μιλή με δού. Τώρα πρέπει να κοιμηθής και να ξεκουρασθής! άλλωστια ή κούρασις θα σ' παραδώση αύριο εις τούς έχθρούς σ'ας.

— Μα θα με σκοτώση στο ύπνó μου.

— Μη φοβάσθεις, θα σ'άς βάλω ενην καρμίνη μου.

— Καρμίνη, είπατε;

— Ναι! με πελατείαν σάν την δική μου, έπρεπε να πάρω τ'α μέτρα μου. Έκτισα λοιπόν πρό καιρού μιά ξεχωριστή καρμαρούλα, όπου έχω κάθε ασφάλεια.

Υπάρχουν μέσα δού ναυτικές οϊάδες. Θα φάτε τώρα ό,τι σ'ας έτοιμάσα και κατόπιν θα πάτε να ξαπλώσατε στη μιά και να κοιμηθής με την ήσυχία σ'ας.

— Ευχαριστώ! απεκρίθη ο νέος τείνων την χείρα προς τον ξενοδόχον, ο όποιος του την έσφιξε με συγγινησιν.

— Αυτό μού κάνει καλό, έψιθύρισε. Αποφύδεν έχω άρεσιν να πω. Το φάντασμα μου δεν με βασανίζει... Μπορώ να πω, πώς μού φαίνεται καλή ή ζωή.

— Το καλό γιατρέυει την πληγή που κάμνει το κακό.

Μπορεί. Όπως και νάνε, αυτό το χρωστώ σε σ'ας κι' αιοθάνομαι πώς σ'ας αγαπώ. Πηγαίνετε να φάτε. Έγώ θα γρυπνήσω και θαρθω να σ'ας εύρω άρα κοιμηθούσ όλοι.

Έβαλε τον Πέτρον εις μικρόν δωμάτιον, όμοιάζον πραγματικώς με θαλαμίσκον πλοίου. Οι τοίχοι ήσαν θωρακισμένοι με λαμσρίναν και διάφραξα όπλα εύρισκοντο πρόχρησ παντού.

Μεγάλος λιγυλιδόφρακτος φεγγίτης ήνόηγετο εις την έροφήν, αύτως άστε να μη μαντεύεται! άπέξω το μυστικόν αυτό άσυλον.

Πάγκοι ήσαν καρφωμένοι όλόγουρα εις τούς τοίχους κ' ένας πλατύτερος έχρησιμεύεν ως τραπέζι. Τα μόνα κινητά έπιπλα εκεί μέσα, ήσαν δού σκαμνιά. Ύψηλά, από κρείκους προσηλωμένους εις τούς τοίχους, έκέρρατο δύο αίώρια.

Εις το τραπέζι ο νέος εύρε χοιρομέρι, λουκάνικα, αυγά, τόνον του κουτιού, μαύρο ψωμί και κρασί. Επί τή θέα των φαγητών, εκεντήθη ή έριξις του Πέτρου, ο όποιος τώρα μόλις άνεσλήθη, ότι δεν άκρατείτο από την πείναν.

Κατεβρόχθιασε το λαμπρόν αυτό δείπνον, μορτυρεών τας αγαθές διαθέσεις του ξενοδόχου του, έτακτοποίησε το τραπέζι και έπειτα έπιασε την άκραν της τυλιγμένης αίώριας, την εξετύλιξε και την έκρέμασεν από τον άλλον κρείκον. Τότε, κατακουρασμένος, εξηπλώθη εις το δίκτυ, λευκόν και καθαρώτατον, και άπεκοιμήθη σχεδόν άμέσως.

(Έπεται συνέχεια)

Ο Μύθος αυτός έδημοσιεύθη και εις το 3ρον φύλλον, αλλά κολοδωμένος κατά λάθος. Σήμερα δημοσιεύεται όλόκληρος, όπως μ'ας τον έξαναστείλεν ο αγαπητός συνεργάτης μας. Σ.τ.Δ.]

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΑΡΑΧΗ

Ντυμένη στα μεταξωτά Δέει ή Πεταλούδα στην Άράχνη: —Με τόσα πόδια χυσοδωτά, Πανί που ύφαινονε, σάν άχνη, Και του κορμιού σου την άσκήμια Να δέρνη άφίνας τόση γύμνια; Κάλλιο είχα νάμουνα σκουλήκι Πάρα ένα τέτοιο ρεζιλίκι... —Κι' όμως! Όλήμερα παλεύω, Διχτάκι ύφαινω και ψαρεύω... Και μ'ην περιγελάς τη γύμνια Του δουλευτή σάν είνε τίμια.»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

“ΤΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ,”

[Γερμανική Παράδοσις]

Χειροπιασμένοι πάλι, ή Δεσποινίς και το Παιδάκι προχωρούσαν στο συνειθισμένο τους περίπατο λίγα βήματα πριν από μένα. Έβιάσθηκα να τούς πλησιάσω, γιατί τόσο συχνά έκάναμε τον ίδιο δρόμο μαζί, που χωρίς να γνωρίζομαστε, μου έφαινετο πώς ήμουν στη συντροφία τους. Παρακλιουθούσα τη συνομιλία τους και αλήθεια με διασκεδάζαν ή χαριτωμένες έρωτήσεις του μικρού για γίλια μικροπραγματάκια, που τούκωναν ένάτωπιο, όπως μ' ευχαριστούσε το πρόθυμο ύφος της διδασκαλίσης, που ήταν άκούραστη, για να διηγηθής ιστορίες και μύθους.

Η γλωσσίσια του μικρού έκоче κι' έρραβε και τώρα, όπως πάντα! θέλητα ν' άκούσω τί έλεγαν. Δεν ήταν άδιακρισία, γιατί ή συνομιλία δεν έγινετο με την προσοχή και στο χαμηλό τόνο που μιλούσ όσοι δεν θέλουν ν' άκουσούσιν. Έξαφια το παιδάκι έστάθηκε, έσήκωσε το κεφάλι του λιγάκι προς τ' άπισω και είπε παραλληλικά: «Πές τ'εμου καρμινιά από τής ιστορίες άκείνας, που βρισκομα τ'α λουλουδα να μιλούσιν». Εκείνη ένθουσιασμένη με τη φιλομάθεια του μαθητού της, άρχισε:

—Κύττα εκεί μιά που «Περιμένει στο δρόμο» (Wegwarte). Είσεις τί ήταν αυτό πρώτα; ένα κοριτάκι, άπ' εκείνα που όχι τόσο με π'ο περιεχόμενο ένδς πανεριού ή το άτεγχο βέβαια παίξιμο ένδς μουσικού όργάνου, όσο με τ'α δάκρυά τους, που φθνηοπληρώνουν οι πλούσιοι, τρέφουν κάποτε και τούς μεγαλήτερούς τους. Άτυχο πλασματάκι, που από τα πό τρυφερά του χρόνια έδακίμαζε πίκρες, που άλλα παιδιά στην ήλικία του, μέσα στα γάδια του Μπαμπά και κής Μαρμάς, εύτε φαντάζοντα. Κουρασμένο πιά μιά φοβερή χειμωνιάτικη νύχια, άφού έτρεξε όλη την ήμέρα στους δρόμους χωρίς να μπερίση να κερδίση λεπτό, μισόγυμνο και πεινασμένο ήλιθε κι' έστάθηκε έξω από ένα καταφώτιστο άρχοντόσπιτο. Εκεί μέσα, στην πολυτελή αίθουσα, που έπλεε σε φάσ, έβλεπε να κινούνται κύριοι και κυρίες ώραιές με ώραιότερα φερύματα και με στολίδια άμέτρητα, που με τής πολύτιμες πέτρες τους τούς έδιναν μιά ιδιαίτερη λάμψη άσυνείδητη για τ'α μάτια της μικρούλας.

Η μουσική που έπαιζεν εκεί, με τούς μελωδικούς τόνους της, ποτε φαίνότανε να κλείη σάν να σμπουνούτε το κοριτάκι, ποτε πάλι ένόμιζε πώς ήταν μιά ήχώ από τ'α ένόμια των εύτυχισμένων, που έπερνούσαν τόσο ευχάριστα την ώρα τους στη ζέστη του σαλονιού. Και μέσα στην έμμερσία εκείνη που ή άπόστρασις την έκανε μεγαλύτερη άπ' όση πραγματικώς ήταν, ή μικρούλα έφαντάσθηκε πώς

θα βρισκότανε χωρίς άλλο και ή εύτυχία. Η εύτυχία, που τόσο άλουγε να έξυμνούσ, ή εύτυχία που με τόση λαχάρα εξήτιούσε, ή εύτυχία που δεν είδε ποτε ούτε από μακρού. Πώς ήταν άρα γε αυτή ή εύτυχία; Την έφανταζετο ροδαλή με βλέμμα γλυκό, που καθώς θα περτε επάνω της, θα τής έθέρμαινε τ'α παγωμένα μέλη, με αίώνιο χαμόγελο, που μ' ένα της φίλημα θαρρούχε στα δικά της πικραμένα χείλη. με χέρι άπαλό και πρόθυμο να τής σκουπισή, τ'α δακρυσμένα ματάκια. Άφού τόσο την αγαπούσ όσοι την έγνώρισαν, τ'α είναι καλή αυτή ή εύτυχία; έσυλλογίσθηκε, και θ' άβλήση να μου δώση λίγη από τη χαρά της! θα τής τραγουδήσω το γλυκύτερο τραγουδι μου και θα την παρακαλέσω, δ! θα την παρακαλέσω πολύ!

Το κρύο έγινετο περισσότερο και πυκνότερο έπερτε το χιόνι γύρω της, μα τη μικρούλα εξέσταινε ή έλιπσις που θα έβλεπε τέλος την εύτυχία κι' έστέκετο. Το κάτασπρο σινδόνι, που έστρώνετο παχύτερο τώρα, άρχισε να τής κρύβη τ'α μικρά της όλόγουμα πόδια, και όμως έμεινε. Σιγά σιγά τ'α κουρασμένα γαλιανά ματάκια της, που μέσα τους ένόμιζε πώς έβλεπεσ ζωγραφισμένο τον πόνο, μισοέκλειναν και ένα έμμορφο δνειρο την έφερε κοντά στην εύτυχία. Σχεδόν δεν ήθελνετο τίποτε από όσα την περιτριγύριζαν και στη ζέστη του πυρετού της ένόμιζε πώς έμπαινε στο φωτισμένο σπιτι, πώς συναντούσε την εύτυχία και την εύρισκε όπως την ένειροσπολούσε.

«Τί όρατα πού είναι έτσι», έψιθύρισε, ενώ ένα μικρό χαμόγελο ένθουσε στα άσπρισμένα χείλη της και δού δάκρυα έγλυστρουσαν από τ'α ώμορρα μάτια της που έλλεισαν για να μ'ην άνοιζούν ποτέ πια. Το χιόνι τής έγινε σάβανο και τάφος. Την έσκέπασε όλόκληρη.

Η μικρούλα έλησημονήθηκε γρήγορα. Άκόμα και όσοι ήσαν συνειθισμένοι να πληρώνουν το τραγουδι της με μιά δέκαρά, δεν ρώτησαν περισσότερο από δού φορές γι' αυτή. Την άνοιξε όμως στη θέσι που πάγωσε εκείνη εύρέθηκε φτυρωμένο το φυτό αυτό. Γευσέ το να δής! Είνε μικρό γιατί έγεννήθηκε από τ'α φαρμακερά δάκρυα του πόνου, που έλυωσαν την άσυχνη στωχή. Κάποτε κάνει και ένα μικρό ανθάκι, που αν δεν είναι από τ'α ώραιότερα, δεν πάει όμως άσχημα σε μιά άνοδοσση από άνη του άγρού.

— Και το κόβετε το λουλουδι αυτό, σεις που έξερτε την ιστορία του; είπαν ο μικρός με άστραπή εύγενικού θυμού στο βλέμμα του σάν να θέλαε με την έρώτησ αυτή να μαλλώη τη μεγάλη του φίλη.

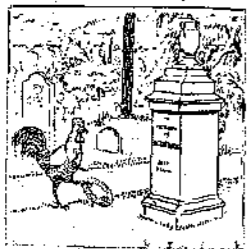
— Ναι, κάποτε! Δεν πονεί πια. Έπόνεσε τόσο πολύ άλλοτε, όταν ήταν άνθρωπος!...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Β. Γ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

—Το γράμμα ήτον ή προκίρριξίς σου, βασιλιά μου, αυτή που έλεγε ότι όλοι...

—Παιδιά μου, ή Μαριόλα άγίασε, έχει νε καλόγρηνα και μπορούμε να ηηγαίνου...

και τρώει δεκαπέντε από τα παιδιά μου χωρίς ούτε να τα μαθήση...

Τότε σηκώνεται ο Βασιλιάς καταθυμωμένος με την Άλεπού και με τον άγιό της...

εί ύπήκοοί σου μπορούν να ηηγαίνου και να έρχονται ελεύθερα και όποιος...

Παιδιά μου, ή Μαριόλα άγίασε, έχει νε καλόγρηνα και μπορούμε να ηηγαίνου...

τή, και την είδοποιεί με μεγάλη σοβαρότητα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η Μουγγρή λοιπόν τρεχάτη έβουγε για τον Πύργο της Μαριόλας...

Ο αι έβρασε στον Πύργο, ή Μουγγρή εβρήκε την πόρτα κλειστή και μεγάλη κούγια...

θελε να βεβαιωθεί αν ή Μουγγρή ήτον όλομόναχη...

—Αχ! Μουγγρή, είπε με ύποκρισία, ήμουν πολύ άρρωστη, γι αυτό δεν έπηγα στο συμβούλιο του Βασιλιά...

—Είπετα στέλνει και διατάζει την Μαριόλα την άλεπού να παρουσιασθή μπροστά του χωρίς άλλο...

πρωί, γιατί μου φαίνεται πως και σ' έχεις ζεσταθή πάρα πολύ...

—Μέλι! λέει ή Μουγγρή, γλείφοντας τα χείλιτα της, και έβγασε της διαταγές του βασιλιά...

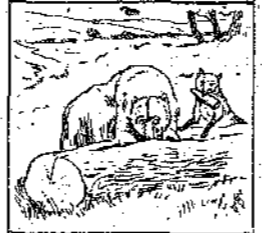
—Τώρα σκέφθηκα, λέει πάλι ή καμπόνηρη άλεπού, πως έβρω κάποιον γείτονα που έχει μέλι πολύ καλλίτερο...

Μουγγρή από μέσα απ' τα χωράφια στο σπίτι ενός χωρικού...

Αυτός ο άθ.ωπος, όπως ήξερε ή Μαριόλα, έσυνείθιζε να κοιμάται κάθε απόγευμα την ώρα εκείνη...

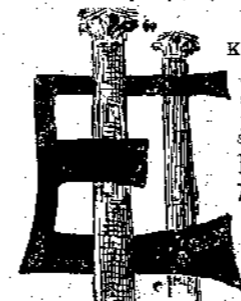
—Είπετα στέλνει και διατάζει την Μαριόλα την άλεπού να παρουσιασθή μπροστά του χωρίς άλλο...

—Είπετα στέλνει και διατάζει την Μαριόλα την άλεπού να παρουσιασθή μπροστά του χωρίς άλλο...

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΚΥΒΟΣ ΕΡΡΙΦΘΗ

Άγαπητοί μου

ΚΕΙΝΟ το βράδυ ήμουν εις το θέατρον. Έπαιζετο μάλιστα ένα έργον δικό μου. Κόσμος πολός, όλη ή πλατεία γεμάτη και κατά το ήμισυ σχεδόν από κυρίας...

—Το παρόρημα και ή γενική επισράτεις!! Παράρημα!!! —Α νά! κάμνει ο κόσμος' το Διά-

τάγμα της επιστρατεύσεως εδημοσιεύθη! Και δια να β.βαιωθή, έξορμα άθρόος από το θέατρον, ενθ' εισβάλλον κρουγάζοντες...

Φεύγω μαζί με τον κόσμον και ή φυγή μου εινε βρετιά. Άλλα λίγα βήματα παρακάτω, ή όψις αλλάζει. Νά, το κατάφωτον «Πανελληνιον»...

χουν εις το έργον, αλλά τίποτε δεν εινε ικανόν να διώξη τας μαύρας σκέψεις, ούτε από την πλατείαν, ούτε από την σκηνήν...

Φεύγω μαζί με τον κόσμον και ή φυγή μου εινε βρετιά. Άλλα λίγα βήματα παρακάτω, ή όψις αλλάζει. Νά, το κατάφωτον «Πανελληνιον»...

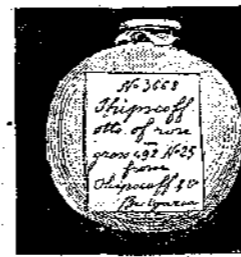
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Καλό χαλάσι!

Είς μίαν θύελλαν, ή όποία έσημειώθη κατ' αυτας εις την Υόρκην της Άγγλιας και έπροξένητε πολλός ζημιαις, έπεσε και χαλαζα...

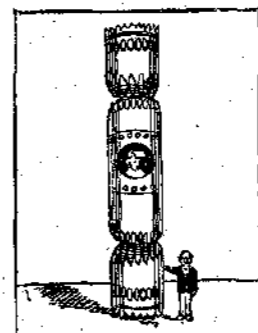
Περίεργον εβρημα

Βούλγαρος χωρικός εις εμραν εις τον δρόμον μίαν στρογγυλήν φιάλην εν εβρει φρολογίου, την όποιον...

έδωσαν εις τον χωρικόν γενναίον φιλοδωρήμα, διότι ή φιάλη περιείχεν αποσταγμα ρόδων (έσσάνς) αξίας πέντε χιλιάδων φράγκων!

Γιγαντιαία κροτίς

Η ειχών μας παριστά μίαν γιγαντιαία κροτίδα (ré-tard) από εκείνας που μεταχειρίζονται εις τας έστράς και περιέχου ν συνήθως δώρη, γλυκίσματα και χαρτίνα ναπέλλα...

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Έφθαρμένη Έπιγραφή Έστίαση υπό Αλεξάνδρου Μανροκορδάτου Γ.ΟΥΣ Π.Α.Τ.Ε. Νάγαγνισθή ή έπιγραφή αυτή.

6.) Παίγνιον

Έστίαση υπό του Σανθουάλλη

Table with 4 columns and 4 rows containing Greek letters and words: Α ΝΟΣ Ο ΒΑ, ΠΙ ΜΟ ΠΟΣ Η, ΝΟΣ ΒΟΥ Ο ΓΕ, ΜΙ ΛΑΣ ΣΧΟΣ ΛΟΣ

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλλαβαί ώστε ναποτελεσθούν εξ όνόματα τετραπόδων.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έκπαρχίας και το Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γρασείόν μας (38, όδου Εύριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον...

Λύσεις του 41ου φύλλου

α') Είς το καπέλλον του ζαχαροπλάστου αναγινώσκειται καθαρά ο αριθμός 214. β') Chien qui aboie ne mord pas.

156 τόν 'Οδηγόν τού ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συμδρομ. τού Κεφ. Β

ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Μόλις σχολάσε η εκκλησιά και νάτες η Μόσχο κ' η Σεβαστή με τ' α γιορτινά τους παίζοντε, 'στό μαντρί. 'Εχει 'στον παλητόμυχο διάλεξαν δυό τρόπους: η μία είνε τ' ο σίτι της Μόσχας κ' η άλλη της Σεβαστής τ' ο σάρωσαν καλά με τ' ο πλατυμάκι του ρουτιού τους και τ' ο στόλισαν σάν τ' αφεντόσπιτο της Μυδαλιώς που πήρε τ' ο γυιό του πρώτου γέροντα τού χωριού νά γύρω-γύρω λιθαράκια άντι γιά καθίσματα και 'στη μέση ένα πλατύτερο λιθάρι γιά σουφράς νά και τ' ο δυό πολύχρωμα σεντούκια της νύφης, καμωμένα από δυό λιθάρια σκαπασμένα με φύλλα απαροσφύλα, γιά κόκκινα κελίμια, και πού κλειούν λογιών-λογιών πλουμιστά ζωνάρια και κάλεσες και ποδιές, πού πήρε προίκα από τ' η μάννα της. Νά κ' η νύφη, η Ίδια η Μυδαλιώ, όρθή 'στη γονία, καμωμένη από ένα διπλωμένο κοκκινόφυλλο καρφωμένο μ' άγκάδια.— 'Αίντε τώρα να την τραγουδίσαμε, σ' ο θά κρατήσ τ' ο σο και γ' ο θά κώνω τ' ο τσακίσματα, λέει η Μόσχο της Σεβαστής, και τ' ο κινούνε.— Μά ύστερ' από δυό τρία τσακίσματα, σπαράσαν κ' η δυό και κυταχτήσαν 'στό μάτια.— 'Ω! τί άφαιτο πού είνε! 'Είπανε με μία φωνή, — δέν τάφινμος καλλίτερα γιά τ' η Πασχαλιά, νά ποιύμε κανένα κατώτερο; Και νίκησαν άλλο τραγούδι πού τσίριζε περισσότερο με τ' η Μυδαλιώ και τ' ο σεντούκια της. 'Αλλά δέν πρόφτασαν νά τ' ο τελειώσουν κ' άκούστηκε θυμωμένη η φωνή της μάννας τους από τ' η κορφή της σκάλας.— 'Α, μωρ' άκαμάτρες, τί χασομέρατα α' του 'στό μαντρί, πού σ' οτάλα νερό δέν καρκαλάσι 'στό σίτι; η θαρρέψατε πού 'πειδης κείνε γιορτή δέν πίνουμε σήμερα νερό;— γόηγορα 'στό πηγάδι!

Κ' η Μόσχο κ' η Σεβαστή άφισανε τ' ο τραγούδι και κίνησαν γιά νερό.

Βάρνα του Κανάρη

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ

'Ενα μικρό συννεφάκι, όμοιον με χρυσόπυρον άραχνόφυη πέπλον, όδάν α' του πού έφορούσαν α' νύμφαι τών παραμυθιάν, έφάνηκε εις τών δελζόντα, τ' ην ώραν πού κουρασμένος από τ' ο ταξίδι του δ' βασιλιάς της ήμέρας, έγεργνε να κοιμηθ' η πίσω από τ' ο βουνόν. 'Ενα συννεφάκι, πού μόνον μία ψυχή α' του τ' η ζωγράφου, θά ένοιωθε τ' ην άληθινήν, τ' ην μεγάλην ευμορφία του! 'Εκατοντάδες όφθαλμοί υποδέχονται τ' ην εμφάνισιν του! Είνε όφθαλμοί τών σταφιδοπαράγωγών, διά τούς όποιους εις κάθε άλλην έποχόν, τ' ο μικρό συννεφάκι, θά ητο φαινόμενον άσημαντον και άπαράτητον. Οί άνθρωποι α' του, οί όποιοι έχουν τών γλυκών μαυροκόκκινον θραυσθόν των άπλωμένον εις τ' άλόγια η κρεμασμένον κατά τών νεώτερον τρόπων εις τ' ο σωματόπλακτα σανιδώματα,

θέλουν τόν ουρανόν άνέφελον και τόν ήλιον φλογερόν, διά νά ξερανη τ' ο ταχύτερον ό σταφιδοκόκκος των. Δι' α' του τ' ο μικρόν συννεφάκι τ' ο βλέπουν όπως βλέπει κανείς όληρόν έπισκέπτην. Μαζί με τ' ο άπειλητικά βλέμματα πού τ' ο στέλλουν, κουνώντες άπειλιστικά τ' ο κεφάλι, ψιθυρίζου: «Σύννεφο 'στον ουρανό! άρά γε θά σκοπίση, θά διαλυθ' η θά μεγαλώση και θά μαυρίση διά νά μάς φέρη βροχές και πλημμύρες;»

'Ω, εκατοντάδες όφθαλμοί ειδον τ' ο μικρόν συννεφάκι, μα όυτε εκείνοι πού θά έργοούσαν, έπρόσεξαν τ' ο μαγευτικά του κάλλη!

— Σανθό συννεφάκι, μη τολμήσης νά φανής εις τόν όρίζοντά μας μήνα Αύγουστο: δέν έχεις ποιήσι, γάρι και εύμορφία καμιά! Είσαι έν άγριον θηρίον, πού άπειλεις με τ' ην εμφάνισιν σου νά καταβροχθίσης τ' ην διασφίν μας όλην! Μόνωσις

ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΤΟ ΦΩΣ

— Γιατί, άχνόρτερη πεταλούδα μου, Σιμά στήν άγρια φλόγα πετάς; Στήν πλανερή λάμψη της τί ζητάς; Τόν θάνατό σου κρύβει, συλλογίσου! Τά έλόχυσά σου τ' ο διάφανα Πτερά λυπήσου!

— Τ' η λαμπρή φλόγα έγώ δέ σκιάζομαι, Ζωή μου, χαρά μου είνε τ' ο φώς. Κι' ό μοναχός μου πάθει ό κρυφός; 'Απ' τ' ο σκοτάδι μακριά να φύγ', Νά ιδώ τ' ο φώς, τ' ην άλήθεια, Κι' άς ζήσω λίγο.

Κρητισπούλα

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Ητο μία όφραία νύχτα του καλοκαιριού η φώσις δ' η άπέπνεκε γλυκό άρωμα κ' ό ουρανός ητο καθαρός σάν γαλανόλευκη εσθ' ητα κοσμημένη με άγυροά πέταλα μαργαριτών. Τ' ο φεγγάρι έλούετο σ' οτά μικρά κύματα της λίμνης, ένφ' η αύρα έπάλευε μέσα σ' οτα καταπράσινα φυλλάματα κ' έκόρησε άφθονα τ' ο ριγηλά της θωπέματα. 'Η καλαμιές της λίμνης έβόσκον εύλόγιατες στήν έπιφάνεια του νερού, κ' έπιθύριζαν μυστικά λόγια, ποιός ξέρει, ποιανής θλιμμένης καρδιάς.

Σ' όλο τ' ο χωριό 'Βασίλευε έρημία. Οί άνδρωποι ησαν γλυκά κοιμισμένοι σ' η νυχτοκική άγκαλιά του Μορφέα. Οί τσοπάνοι μονάχα θορύβησαν λίγο, άπ' τ' ην άντικυνητή όχητή της λίμνης. 'Η σιωπή της νύχτας μάρινε να άνειροπολώ, και μόνο τ' ο ψιθύρισμα τών φύλλων μου έτάραττε κάποτε τούς ρεμβασμούς. 'Εφέλλικα ένα τρελό τραγούδι, κρημμένος μέσα σ' οτα πυκνά φύλλα κάποιου κισσού, σάν τ' ην περιστερά σ' η φωλιά

της. 'Εξαφνα άκούσ' ένα βαρύ βηματισμό, και μία σκιά πρόβαλε σάν φάντασμα νυχτερινό. Έίχε τ' ο μάτια θάλα και τ' ο χαλίη της έστρεμαν σάν τ' ο φύλλα, άπ' τ' η ψυχική της άγωνία. Μιλούσε σγαλιά, και δέν μπορούσες νά καταλάβης τί έλεγειν τά πικραμμένα της χείλη. 'Εκ' η 'στην κατάφυτη όχητή της λίμνης σ' οτάθηκε λίγο και με φωνή τρεμουλιαστή ειπε: — Πού 'σαι, παλιά μου ψυχή, πού πατοήσες χαρούμενη σ' α' τα τ' ο μέρη, κ' έφτιανες χρυσά όνειρα; 'Ηταν και τότε γαλάσιος ό ουρανός κ' ηταν μεγάλη η έλπίδα σου! Πάει η έλπίδα σου, τ' ην ένίκησε η πραγματικότητα κ' έκρούσθηκε ντροπασμένη σ' οτα μαύρο σκοτάδι τ' ο ουρανού. Είπε α' τα τ' ο θλιβερά λόγια η σκιά, κ' έπειτα έγυσε θερμά δάκρυα. Τ' ο βήμα της και πάλι άκούσθηκε μονότονο 'στην άνηθράν όχητή και πάλι έρχισε ν' άκουσά τών κρίνων τ' η γλυκειά πνοή, και τών ρόδων τών άρωματισμένο ατεναγμό.

Ρόδου Μοσχοβόλημα

ΑΠΟ ΛΕΥΚΟΜΑ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Ποία είνε η κυριώτερά σας έλις, 'Επ' τ' ο άφωτος Πλειάδες; 'Νά γίνω διάδοχος της φιλολογίας; 'Αμήν, και καθήγητήρια νά δώση ό Θεός. Ποίον είδος άναψυχής σας άρσσει περισσότερο, 'Α τ' η κ' η Δύσις; 'Ταξείδια μακρονά με θάλασσαν κακήν; 'Ω! Θεέ μου, τί λέτς λοιπόν! Προσέχετε γιαν' όυτε οί Τιτανικοί δέν είνε άσφαλείς. Ποίον ζών προτιμάτε, Α ού κ' η σ' ο τ' ού Δ άντσιγ; 'Είμαι καθ' ύπερβολήν φιλόζωος. Χμ! 'Η λέξις όμως έχει δύο σημασίας.

Ποία είνε η κυριώτερά σας έλις, 'Ελπίδοφόρος; 'Νά μάθω τ' ο αλφάβητον! ; ; ;

Αδωνάτος

ΠΑΝΗΓΥΡΙΩΤΙΚΗ ΕΞΥΠΝΑΔΑ

Εις κάποιο πανηγύρι, ένας χωρικός έμπορος πωλούσε διάφορα. Και κάποιος παρουσιάσθη νάγοράση ένα πανταλόνι, αλλά τ' ο ύφασμα πού διάλεξε, ητο λεπτόν. 'Ο χωρικός έμπορος, παρουσιάζων τότε άλλο χονδρότερον, τού λέγει: — 'Ορίστε, Κύριος!, α' αυτό νά πάρετε, τ' ο χοντρό. Γιατί τ' ο πανταλόνι... πάντα λιώνει.

'Ιθού και μία εξυπνάδα πανηγυριώτικη. 'Ηρωίς τού 21

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάτι σήμερα στενωχωρημένος, 'Ανδρέα; Μά γιατί; — Μά δέν βλέπεις, καίμενε; Σήμερα ό μπαμπάς μάγ' ηρσε όμ' ηρέλλα, και μ' α' τη τ' η βροχή τ' ην έκανα μούσκεμμα! :Εστάλη ' υπό τού θαλάου

Τού κ. Ε. Ευστρατιάδου, τού συνεργάτου μας 'Εψιλον

“ Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ ”

πωλούνται εις τ' ο Γραφείον μας, ε' ξαιρετικώς διά τούς συνδρομητάς μας, 1 δραχμήν μόνον, και ταχυδρομικώς άποστελλόμενα φρ. 1,10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

'Αθήναι, 28, όδός Εδουάρδου τ' ην 20ην Σεπτεμβρίου 1912.

ΓΕΝΙΚΗ επιστροφήσι λοιπόν. 'Ολων τών ηλικιών οί έφεδροι φεύγου. Τά καταστήματα, τ' ο γραφεία, τ' ο εργοστάσια, μένουν χωρίς εργάτας. 'Ολοι α' έργασια, όλοι α' λειτουργία παραλύου. Μία μεγάλη, μεγίστη θυσία διά τ' ην Πατρίδα! Α' αυτό θά έχη καμμίαν επίδρασιν και τί τ' ην έκδοσιν της ‘Διακλάσιως’; Πολύ πιθανόν, άγαπητοί μου, και σ' ας τ' ο λέγω από τώρα, διά νά μη σ' ας εκπλήξη καμμία άνωμαλία. 'Εξαφνα, εις τ' ο τυπογραφείον όπου τυπώνεται τ' ο φύλλον, από ένα κλάθος έργατών, δέν μένουν παρά τρεις-τέσσαρες. Γ' ο νά πρωτοκόμουν α' αυτοί; Βεβαίως θά καταβάλω κάθε προσπάθειαν διά νά εξακολουθήσ' η έκδοσις άπροσκόπτως. 'Αλλ' αν ιδήτε και καμμίαν άνωμαλίαν, καμμίαν μικράν καθυστέρησιν, πρέπει να τ' ην παραβλέψετε, νά τ' ην συγχωρήσετε. 'Ανάγκη! Κ' ένα άλλο πρέπει να σ' ας π' ο. 'Εν κειρώ επιστρατεύσεως; η πολέμου, τ' ο περιοδικά έχουν μεγαλ' ητερα έξοδα και μικροτέρας εισπράξεις. 'Επ' ηρχεται λοιπόν κάποια στενωχωρία, τ' ην όποιαν καλόν θά είνε νά έχουν 'υπ' όφει των όσοι μάγαπούν. Διά νά μη με παραμελούν α' την τ' ην έποχ' ην και νά φροντίζου, νά προσπαθούν, αν λήγ' η συνδρομή των, να τ' ην ανανεώσουν, η νάγοράσουν τόμους και βιβλία, η νά ξεσπαθώσουν, και νά μ' ένθυμωσιν δια νά κάμνουν ό, τι ημπορούν, και μάλιστα οί πλουσιώτεροι πού ημπορούν. Πρέπει νά ξεβύρετε ότι τά χρήματα πού μου στέλλετε α' την τ' ην δυσκόλην έποχ' ην, έχουν διπλήν και τριπλήν αξίαν.

Και τ' ο ‘Θεάτρον’ τού κ. Φαίδωνος πού έπλησίαζε νά έκδοθ' η, με α' τας τ' η τυπογραφικές άνωμαλίας, έσταμάτησε. Οί όλιγοι τυπογράφοι πού έμειναν, κάμνονν τώρα τά διατυπωτέτερα βιβλία, τ' ο διδακτικά τών Σχολείων. Τ' ο νά γίνη! Οί συνδρομηταί τού ‘Θεάτρον’ πρέπει να έχουν ύπομονήν. Πάντα βέβαια θά έκδοθ' η. 'Αλλως τε τ' ην έκδοσιν του έχη αναλάβ' η διά συμβολαίου τ' ο γνωστότετον έκδοτικόν κατάστημα τού κ. Ι. Δ. Κολλάρου (Βιβλιοπωλείον ‘Εστίας’). 'Αλλά κατ' ανάγκην θά αργήσ' η άκόμη. 'Ακούσι, φίλε Χρ. Σ. Σολομωνίδη και όσοι άλλοι μ' έρωτάτε;

Σωρηθόν λαμβάνω τ' η Ψηφοδέλτια διά τ' ην Γ' προγραμματική έκλογ' ην. 'Οσοι δέν έστειλαν άκόμη, ας έχουν 'υπ' όφει τους, ότι η προθεσμία λήγει τ' ην 15 'Οκτωβρίου.

Κραυγή Νίκης, έχεις άδικον. Σε κατέταξε τ' ην ανώτερον τάξην, διότι εις τ' ο τεράστιον της Συλλογής σου δέν ειχες σημείωσιν τ' ην ηλικίαν σου. Και α' αυτό τ' ο έδηλωσα πολλάκις. 'Οσοι δέν σημειώνουν ηλικίαν—άδιάφορον αν τ' ην ξέρω η όχι,—πηγαίνου εις τ' ην Άνωτέραν.

Α' παραγγελλία σου, Φωτιστέφανε, έστειλήσθαι. 'Εδώ τ' ο Κράτος έχει λάβ' η αυστηρά μέτρα και σπανίως άρχισιότητες κλέπτονται. Τ' ο ίδιον έπρεπε να είχε γίνη και εις τ' ην Τουρκίαν, διά νά πλουτίζονται τ' ο έγγχώρια Μουσεία και νά μένουν οί θεσραυτοί εις τών τόπων. 'Αλλ'...

Ευχαριστώ διά τ' ο ξεσπάθωμα, Σημεία τού ‘Αβέρωφ’. 'Ο Κινηματογράφος είνε όπως και τ' ο Θεάτρον. 'Εχει και διδακτικά κομμάτια, πού ημπορούν με όφελειαν νά τ' ο βλέπουν τά παιδιά, έγει και άλλα πού προφενούν μάλλον ζημίαν. Εις άλλας πόλεις, όπου υπάρχουν Θεάτρα επίτηδες διά τ' ην τρυφεράν ηλικίαν, ηχοισαν νά γίνονται και Κινηματογράφοι. 'Η δε άρχ' η έγενεν από μεγάλα Λύκεια και Παρθεναγωγεία.

'Ο Περούσι δέν φαίνεται νά έπέσθη από τ' ην άπάντησιν τ' ης Κρητισπούλας. 'Αν ό Σωκράτης, λέγει, και ό Νωπολέων δέν είνε ένδοξοι, ποιοί είνε; Και ό θάνατος είνε πτώσις τ' ης δόξης; Ποτέ! Μεγάλως η δόξ' η δέν άπειθανόσιν όλους τούς μεγάλους άνδρας; ;

Μελαχροινή 'Ελληνοπούλα, ευγε διά τ' ο άριστα. Πραγματικώς, όλοι οί φίλοι μου διακρίνονταί παντού και πάντοτε. Σ' ευχαριστώ διά τ' ο καλά λόγια και τ' ος υποσχέσεις περί ένεργειών, πού δέν άμφιβέλλω ότι θά πραγματοποιηθώσιν τώρα πού ανόητον τά σχολεία. Καλήν πρόσόν και τ' ο Γυμνάσιου!

'Η Ύψιχη Στοιγή δέχεται τ' ην 'υπό τ' ης Μπαρουτοκαπιτωμένης Γαλανόλευκης προταθένσιν άλλ' ηλογεφαιαν και περιμένει επιστολήν της. 'Ωστε η Μπαρουτοκαπιτωμένη Γαλανόλευκη ημπορεί νά μου στείλη τ' ην επιστολήν της μ' ένα τριαντάλεπτον γραμματόσημον, έντός άνοιχτού φακέλλου, διά νά τ' ην διατιδέσω. Α' προτάσεις περί άλλ' ηλογεφαιας και α' άποδοχαί α' αυτών δημοσιεύονται εις τ' ης Μ. 'Αγγελίας επί πληρωμ' ης. Νά τ' ο ξεβύρετε διότι δέν θά κάμω πλέον ε' ξαιρεσιν. Και κατά τόν Κανονισμόν, άγόρια άλλ' ηλογεφαιών με άγόρια και κορίτσια με κορίτσια.

'Ελλάς τού Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, αν δέν ητο και βραβείον έκλογέων, ελάχιστοι θά έψήφισαν. Είνε μέσον διά νά λαμβάνουν μέρος όσο τ' ο δυνατόν περισσοτέροι. Και τ' ο άλλο χρετάζεται. Είνε άπαραίτητον, άδιάφορον αν ημπορή νά έπηρεάσ' ην όλιγον τούς έκλογείς.

Φίλε Κρασίονουλε, ό περί α' του έρωτάς δέν είνε συνδρομητική. 'Αγοραστής πέρουσι, είχε κληρωθ' η ως λυτής διά μίαν εξαμηνίαν. 'Αν μ' έρωτούσες πριν, θά σ' έσυμβούλευα νά μη τού στείλεις επί πιστώσει όυτε έν αντίτυπον. Τώρα, ως παρηγορίαν, έχω μόνον να σου προσφέρω τ' ην πληροφορίαν, ότι και π' ος έμ' δέν έφέρθη διαφορετικώς.

Δούλη 'Ηπειρος, σ' ευχαριστώ διά τ' ο ξεσπάθωμα. Με μεγάλην μου ευχαρίστησιν θά έδλεπα τόν αδελφόν σου. Π' ος του νάφρησιν τ' ην έντροπή κατά μέρος...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγυργίνονται: 'Μανιάντικα Χριστούγεννα' της Σανθ' ης Μουριέ; — 'Οκλέπτες, κλέφτες! ο τού Γορμού — 'Η κηδεία τού νεώτου τ' ης Σφηγγός — 'Αδιάφορα τού Περούσι και τ' ης Σημείας τού ‘Αβέρωφ’ — 'Μικρός Κουβέντες’ τού ‘Αθανάσιου Λιάκου — 'Ηρώ της Καρδιάς’ της ‘Ηχο' ης της Καρδιάς’ — 'Ο Πηθαμένος και δύο άλλα της ‘Ελλάδος τού Ρήγα’ — 'Πρωτοψαχιάματα τού Παρελλίου Ιωάννου — Μικρά διάφορα διαφόρων.

'Αποστέλλονται: 'Ο Καραδήςμας’ (άτεχον) — 'Η Λύμνη’ (έπισθ) — 'Φωτιστέβος’ (στίχοι λανθασμένοι) — 'Αυτά μάτια’ (τ' ο θέμα άκατάλληλον).

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Διακή πάσα προσφορά μέχρι και τού ελαχίστου πωσού τών 10 λεπτιών, π' ος έγγραφήν άπόρων εις τ' ην Διάπλασιν, έν τών ήην συσημένων.]

4ον Δελτίον Εισφορών τού 1912.

'Εκ τού 3ου Δελτίου... Δρ. 5,60

Νέαι εισφοραί: Δουσία Ι. Ζωγράφου λ.

20, 'Ανθιωμένη Πασχαλιά λ. 80, Τζουάνδα λ. 50, Πανελλήνιος 'Ενωσις λ. 10, Νέλλε Δρ. 1,20. — 'Εν όψ' Δρ. 8,40.

'Εκ τού άνω πωσού Δρ. 8 διέδωσα π' ος έγγραφήν εις τ' ην ‘Διάπλασιν’ τού άπ' Δρ. 32 άπόρων. Τ' ο δέ υπόλοιπον έο λεπτιών 40 μαζ' η τ' ης νέας εισφορές, τ' ος όποιας έλλέξω προσέχω να λάβω, θά διαδώσω π' ος έγγραφήν και άλλου άπόρων έν τών υπόλοιποιών άκόμη θά π' ος έγγραφήν από τούς 60 οί όποιοι π' ος πολλοί έχουν συσταθ' η.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άνανεούται, αν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος φρ. 1.70 εγκρίσιμους η άνανεούμενα Ισχυρόν μέχρι τ' ης 30 Νοεμβρίου 1912. 'Οσα συνοδεύονται από α. άνηκουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Τέκνον της Νυκτός, α. (Γ.Π.) Αδούλοιο τού Κάμπου, κ. (Α.Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ούδέν μ' η πρότασις δημοσιεύεται, αν δέν συνοδεύεται υπό τού άνωτιμου ός έξ' ης: Διά τ' ος πρώτους τ' ος πρώτες πρότασεις έκάστου φύλλου λεπτά 25. Διά τ' ος α' και πλέον τ' ος α' του φύλλον, 5 λεπτά η λέξις. — Προτιμούν μόνον οί έροντες ψευδώνυμον Ισχυρόν διά τ' ος έτος τούτο, π' ος τούς έροντες ψευδώνυμον έκαστος Ισχυρόν διά τ' ος έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, η με ψ' ο δώνυμα κατηχημένα, δέν δημοσιεύονται. — 'Ο ενόδες παρενθέσεως άριθμοί σημαίνει πόσα τετράδια δέν ανταπέδωσιν έστ' οί προτινών.]

Μικρά Μυστικά έκδοθησιν νάνταλλάξουν: η Αύρα της Μουσείας (0) με Σουλβίαν, Γλυκοκόρα, Βάρνα του Κανάρη. — ό Συριανός Πολιτιστής (0) με Ροδοσιανόν 'Ελληνοπούλα, Συναγ' ην Αύραν, Συριανόν 'Αροσιάνη — η Μπαρουτοκαπιτωμένη Γαλανόλευκη (0) με 'Αρφή Σανθ' ης, 'Ηρωίδα τού 21, Ύψιχη Στοιγή, Γλυκοκόρα, Αωδωνάτος, Κήμα, Μόνωσις, Περούσι, Τραλλιανόν, 'Ωραιοπαθ' η — τ' ο Μαργαρίτη 'Αροσιανή (0) με Φυλοιστιόρα, 'Αθανάσιον Λιάκου, Διηγορόν της Νεολαίας — η 'Αρχαία Δόξα (0) με Αττικ' ην Αύραν, Φωτιστέφανον, Σχεατ' ην τών 'Ελλήνων — η 'Ελλάς τού Ρήγα (0) με Σημείαν τού 'Αβέρωφ, Χρυσό Μαγόνι, Γαλάτιαν, 'Αρφή Σανθ' ης, 'Εσπερον, Ούλιη — ό Πανελλήνιος Πόθος (0) με 'Ακαίαν, Μικράν 'Αριστοκόρα, Παπαγόλον τού Τούρου, Γέρο-Δημόν, Χρυσήν Μάσκαν, 'Ωλίωνα.

'Η Διάπλასιν άσπάζεται τούς φίλους της: Μικράν 'Αριστοκόρα (τρέμει τ' ο χέρι σου; γιατί;) Κρητισπούλα (να!) 'Αρφή Σανθ' ης (χαίρω πού έγενες καλά η έβελήσθη σου είνε συνδραμητική, αλλά χωρίς ψευδώνυμον) 'Ελληνική Σημείαν (έστειλα; ευχαριστώ διά τ' ος ενεργείας) 'Ηγήνη 'Αγάθης (έγει καλώς χαιρω διά τ' ην άνάρρωσιν) 'Ηρώ της Καρδιάς (βλέπεις σήμερον) 'Ελλάδα τού Ρήγα (έκρήτσα σημειώσιν) βεβαίως θά κάμω και τέτοιον Διαγωνισμόν) 'Αθανάσιον Διάκου (βραβείον έστειλα) 'Φθιωτοκρηνη Αύραν (έστειλα; δέν έπεριμένα νά τυμπελιάσ' η με όλον σου τ' ο ψευδώνυμον) σ' ένθυμωσιν και σε άνασπάζονται) Ζιζάνιον Συριανόν Παρθεναγωγείον (έστειλα) Πυργαλιανή (έστειλα) Συριανόν Πολιτιστήν (έστειλα) Ματωσίωνη Φεγγάρι (μακάρι λοιπόν βραβείον έστειλα) 'Αρχαίαν Δόξαν (πού ήλθε και τ' ην έγνωρίσας εις τ' ο γραφείον μου με μεγάλην μου ευχαρίστησιν) Σελήνοπούλα (τετράδια έστειλα) Νέλλε (α' παραγγελλία σου έτελετέθησαν) ό φίλος μας έπέτρος μου έγραψε, ότι γάρις εις τόν Σύλλογον έκαμε πολλάς γλωσσικές συνδρομητάς) Αύραν τού 'Απολλώσεως (έστειλα; έγει καλώς) Πανελλήνιον 'Ενωσιν (η δημοσίευσιν προτάσεων Μ. Μυστικών γίνεται επί πληρωμ' η) 'Ιδε οδηγόν Συμδρομητού, Κεφ. Η'

8.) Βασ. Ν. Μανθ. (στέλλα εικόνα λεπτόν από τὸ Σεπτέμβριον καὶ πέναν) Θαλήν (ὁ ὀπίστος μου γράφι, ὅτι ἰταίαν καὶ τὰ «Αἰόθ» τῆς Σαμάρας καὶ διασκεδάσαν λαμπρά) Ἀπολλώνιον Τυανία (πολύ καλὰ, οὐ πιστεύω) Ν. Γ. Παπ. (εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλης διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς ὅτι ὁμιῶς καὶ Π. Πνεύματα, ποῦ εἶνε διὰ τὴν Ἐ.Σ.Σ. πρῶτον τῶν «συνδρομητῶν») Ὑψηλὴν Ἰδεὸν (σοῦ ἔστειλα ἄλλο) Ἀθραν τῆς Μουρίσσεως (ναί, τί θρατὰ τὰ ὑπολιτὰ γρόνια! ἅμα περάσουν, τὰ ἐκτιμᾷ κανεῖς...) Νιναν Μπουγ. (καλὸ ταξεῖς) Τὸ Σβυστό μας Κανόηλι (συμμορφώθην) Δορακάδα (ἔχει καλὸς) Ἀρσῶν τῆς Πρωῖας (κάρνεις πολὺ καλὰ) Θεοφάνην Γ. Καγ. (περαστικά! ἔστειλα ἄ' εὐχαριστῶ πολὺ) Δοξασομένην Γαλαρόλευκην, Μαγεμένο Ἀκρο γιάλι, Χρησοπαγίτσωσαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Σεπτεμβρίου, ἀπακρίθω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

138ος Διαγωνισμὸς
Ἀύσεων Ἀγούστου—Νοεμβρίου

(Αἰτήσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 28ης Ὀκτωβρίου)

431. Λεξιγρῖφος

Ἄνθος ἂν ἐπαναλάβῃς,
Πέλαγος θὰ καταλάβῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρώματος τοῦ Βισκόπου

432. Συλλοβογράμμος.

Λαμβάνω τρία γράμματα
Τὰ βάλω στὴ γραμμῆ
Καὶ πόλιν τῆς Ἑλλάδος μας
Σοῦ κάμνω στὴ στιγμῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

433. Στοιχειογρῖφος.

Στὴν Προποντίδα εἶμαι
Γνωστότατο νησί.
Μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι;
Ἐν ζῶν ἢ φανῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

434. Ἀνυγμα Δημόδες.

Ψηλός, λεγνός, καλόγερος
Καὶ κόκκαλα ἔδεν ἔχει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐνδοξον Σούλι

435. Ἀντεστραμμένη Πυγμαρί

*****+***** = Κόλπος Ἑλλάδος.
*****+***** = Ἰερὰ ναῦς.
****+**** = Ποταμὸς Ἑλλάδος.
+ = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
+ = Ἄνθη.
+ = Σόφρονον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἐπιθετικὰ διδομένην συνήθειαν εἰς ζῆλον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐνδοξο Μισολόγγι

436. Γωνία

***** = Ἄνδρον καρποφόρον ἀειθαλές.
***** = Μουσικὸν ὄργανον.
*** = Συμπέρασματικόν.
** = Ἄνθος.
* = Φωνήεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λισθίματος

437 - 439. Λογοπαικτικαὶ Ἐρωτησίαι

1. Ἀπὸ ποῖαν νῆσῳ μπκίνομεν σὸ σπείτι μας;
2. Μὲ ποῖον νόμισμα παίζομεν μουσικῆν;
3. Ποῖα ρωσικῆ πῶλις εἶνε στοὺς σάκκους τῶν μαθητῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

440. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ συλλαβὴ τῶν κάτω ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐν τριῶν λέξεων:

1. Ἄρχατον ὄπλον.
2. Μοῦσα.
3. Εὐρωπικὴ πρωτεύουσα.
4. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
5. Θεά.
6. Ἄνθη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι.

441. Ἐλλειποσύμφωνον.

αωο - ααο - οο - αεηο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἐθνους

442. Γεῖφους

	ου	ει	ου	η	γα	γα	γα
Τ	τις	ου	ει	η	κίς	γα	γα
Μ	ου	ει	ου	η	γα	γα	γα
	ου	ει	ου	η	γα	γα	γα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανταγοῦ Παφόντος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φθῶλον 36 καὶ 37

363. Ἄθως (Α, θός.)— 364. Ρόμη (ρδ; ρι.)— 365. Μῆλον - Μήλος.— 366. Δάμα - μάλα - ἄμυε.

367. ΠΝΥΞ	368. Μ Ο Ν
Ν Ω Δ Η	Α Υ Ο
Υ Δ Ω Ρ	Ρ Ρ Ρ
Ξ Π Ρ Α	Μ Ε Γ Α Ρ Ι Σ
	Γ Ν Θ

369. Ἀπὸ τοῦ ἴδω. — Ἰδ Ο Ω
370. ΑΘΩΣ - ΑΡΙΗΣ Μ Σ Ν
(Ἀθῶνα, Ἀρίστη, Ὡσέ, Σούσα) — 371. Παράκαταθλή ἀπόδος. — 372. Μῆ ἔσο ὑπερήφανος (Με ἔς ω - οἱ περὶ φ' ἄνω ε.)

373. Κατάνη (κατά, νι.) — 374. Λέων - λῶν - Λῶν. — 375. Ὅστις - οἷτος. — 376. Μέλι.

377. Σ Α Λ Α Μ Ι Σ	Π
Α Α Α Ι Σ	Ι Ο Ν
Α Λ Κ Ο Ν Ι Α	Ι Σ Τ Ο Σ
Α Ω Τ Η	Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Μ Α Ν Τ Ο Υ Α	Ν Ο Μ Ο Σ
Ι Ι Γ Ν	Σ Ο Σ
Σ Κ Α Π Α Ν Η	Σ

379. Ὅτι καὶ οἱ δύο εἶνε προάγγελοι ἐποχῶν, ἢ μὲν τοῦ ἔαρος, ἢ δὲ τοῦ χειμῶνος. — 380. ΚΑΣΟΣ - ΑΘΗΝΑ (Κλασός, Ἀθάμας, Σηκίος, Ὄνος, Σάμος.) — 381. Οὐδὲν κινῶν ὑπὸ τῶν ἤλιον. — 382. Ἡ περιουσιὰ μεταφῶρει εἰδήσεις (ὑπὲρ εἰς τὴ - ρα μὲ τὰ εἶρει - εἶδ' εἰς εἶς.)

ΜΙΚΡΑ ἌΓΓΕΛΙΑ

Ἀνταλλάσσω κάρτ - ποστὰλ πανταχόθεν. Πρῶτος καλλῶνος καὶ θαλασσογραφίας. Ἀνταποδίδω ἴδια. Διευθύνεις: Ἑλληνικὴν Σημαίαν, poste-restante, Πέργον.

ΑΡΧΑΙΑ ΔΟΞΑ

ὑποψηφία Δημοψήφισματος Γ' Τριμηναίας

Ζητὸ καταστατικὰ συνδέσμου «Παλαμῆθης». Διευθύνεις: Ἀρχαία Δόξα, Poste-restante, Ἀθήνας. (IB', 285)

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΦΛΟΙΣΘΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ὑποψηφίται τῆς Γ' τριμηναίας (IB', 286)

Μπράβο (!) Στέφανε Ἐλαίας (!) Μοῦ κρυβόσυνα λοιπόν, ...
Δάφνης Στέφανος. (IB', 287)

Καιρὸν ἔχω νὰ λάβω γράμμα σου, Μπαρουτοκαπινομένη Γαλαρόλευκη.
Δάφνης Στέφανος. (IB', 288)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἱθικά, ἐκδομένα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

- Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (80 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
- Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς. φρ. 0,60.
- Τὸ Θῦμα τοῦ Φθάνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- Λεοντομα μικρῶν μουσικῶν. Ἐκαστον τετραδίον φρ. 0,15
- Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
- Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
- Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—
- Ἡ Μαροσιά, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
- Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σατζὰ Α' φρ. 1,20. Σατζὰ Β' φρ. 1,20.
- Παιδικὸν Ὄρατρον (Σαροπούλου) φρ. 2, χρυσόδατον φρ. 3,50.
- Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἔκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδατα τὰ 3 ὄμορ, φρ. 2,50.
- Πρόξ 6 Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.
- Ἐπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- Ὁ Φῶτης. Συμμετρον Διήγημα ὑπὸ Ἀρ. Σαμαρατίου, φρ. 0,60.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 4του ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 371)

ΑΘΗΝΩΝ: Νικ. Α. Μελασιώης, Σοφία Μετ. Φιλικοπολίτου, Ἐδωγ. Κ. Γεωργίου, Ἀθαν. Ζ. Χαλκιάτης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Λογομαχίης, Ἀλ. Ι. Καλαβρῶσης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΡΓΟΥΣ: Βασίλ. Πήτας.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Νικ. Γ. Λομακάς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Νικ. Δ. Λυκούσης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἀντ. Γ. Ρετσίλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινοῦ Ναυτοπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Νικ. Γ. Παπῆς, Νίκος Κυζαίνος, Βρόχος τοῦ Ζαλόγγου.
ΚΑΒΑΛΑΣ: Δοξῆς (89).
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Θωμάς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐβρόντων δέσῃν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐξηρῶθη ἡ ἐν Ἀγρῶν ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΗΤΑΣ ὁ ὀπίστος ἐνεργῶς διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου.
Πλεονάζουσι λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ τὴν μὴ παρασιπτικὴν τὸ φθῶλον τῶν, νὰ δηλώσῃν ἀμέσως τὴν νέαν τῶν διευθύνειν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλουτες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυρίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.